

“Niet zo erg lang heeft Lionel Bauwens alleen op de markten gestaan. Zoals hij vroeger de kompaan van zijn vader Fons geweest was, trok vrouw Clementine al vrij vroeg met hem mee als secondant. Zij deelde de liedjesteksten uit terwijl Lionel op zijn akkordeon de mensen warm speelde en rustig liet samentroepen.

Als begeleiding voor zijn trekszak speelde hij met zijn voeten ook nog “grosse caisse” (grote trom). Zo is hij in feite aan zijn naam gekomen.

Het marktoptreden van Tamboer en zijn vrouw verliep steeds volgens een bijna ceremonieel geworden schema. Na de opwarmingsklanken en de eerste liedjesverkoop begon Tamboer zijn parlando over de inhoud van het lied. Dan zongen ze de eerste strofe van het lied voor en ook het refrein. Het publiek stond met de tekst in de hand ongeduldig af te wachten tot het kon meezingen.”

(...)

“Hoe meer liedjes Tamboer maakte en zong over de “Zaak van Beernem”, hoe groter de oplage werd van de gedrukte exemplaren.

Het was allang geen zeldzaamheid meer dat er mensen kwamen om tien of meer stuks van één bepaalde tekst. Die werden dan wellicht meegenomen voor vrienden of geburen, die niet naar de markt of de kerk konden komen. Vanuit Amerika kwamen er in Eeklo zelfs brieven toe met het verzoek liedjes—

website www.wreed-en-plezant.be

op te sturen naar Vlamingen die ginds de dan niet lukratieve gevolgen van de goldrush aan het ondervinden waren.

De liedjes leefden echt onder de bevolking. Bij een openluchtmis op de dag van de Heilige Bloedprocessie in Brugge, bleef het publiek zitten om na de mis in koor één van Tamboers liederen te zingen.”

(Freek Neiryck in “het leven van vader Tamboer, marktzanger”, 1978, Taptoe, Eeklo)